

²¹Az ÚRisten pedig bőrruhát készített az embernek és feleségének, és felöltöztette őket. ²²Azután ezt mondta az ÚRisten: Íme az ember olyanná lett, mint miközülünk egy: tudja, mi a jó, és mi a rossz. Most azért, hogy ne nyújthassa ki kezét, és ne szakíthasson az élet fájáról is, hogy egyék, és örökké éljen, ²³kiűzte az ÚRisten az Éden kertjéből, hogy művelje a földet, amelyből vétetett. ²⁴És miután kiűzte az embert, odaállította az Éden kertje elé a kerubokat és a villogó lángpallókat, hogy őrizzék az élet fájához vezető utat.

Kedves Testvéreim!

Vajon tényleg a ruha teszi az embert? Egy amerikai professzor tétele szerint az öltözködésünk a 55%-ban részes a megítélésünkben, 38%-ban pedig viselkedésünk, beszédstílusunk. Azt is elmondja, hogy nem a márka számít, hanem a ruházat színe, formája és összeszedettsége.

Mai igehirdetési alapigénk a Biblia első lapjairól, az első emberpár, Ádám és Éva paradicsomból való kiűzetésének történetét mondják el. Általában ezt a történetet elolvassuk, tudomást veszünk róla, jól ismertként kezeljük, és felretesszük. Egy történet arról, hogy az ember elrontott valamit. Inkább keressünk valami pozitív sztorit. Isten, ma megállít bennünket néhány igen érdekes részletnél. Itt van mindjárt a ruházkodás kérdése.

Mit viselt Ádám és Éva a paradicsomi állapotban, a bűneset előtt? Ezt olvassuk a 2. fejezet végén: *mindketten mezítelenek voltak: az ember és a felesége; de nem szégyellték magukat.*

Három hónapos Hanga lányunk nem ismer semmiféle szégyenérzetet. Nem gondolkozik azon, hogy jaj kérem, most ne pelenkázatok be, mert akkor megláttok meztelenül. Sőt, miközben vetkőztetjük nagyokat vigyorog ránk, mert már tisztában van vele, hogy nemsokára tisztába tesszük, hogy új ruhát kap, hogy szülei gondoskodnak róla. Ez a paradicsomi állapot, amikor Isten úgy gondoskodik az emberről, mint szülő a gyermekéről. És ezek a gyermekek nem ismernek szégyenérzetet.

Dani fiunk néhány hónapja tanulgatja az „enyém” kifejezést. Az elején adódtak érdekes szösszenetei ezzel kapcsolatban: nyújtotta a kisautót és azt mondta: „enyéd”, a másik kezében lévő pedig magához szorította, és közölte: „tiem”. Azt hiszem megfejtettem: az „enyéd” azt jelenti, hogy az enyém, de most kölcsönadom neked, hogy játszhas vele. Manapság pedig egyre több dologra mondja, hogy az övé, és nekünk taníthatni kell, hogy ne vegye el a másét, mert az a másik szomorú lesz. Kérje kölcsön, vagy játsszon a sajátjával, de sokszor veszekedésbe torkollik egy-egy ilyen jelenet, pedig fél évvel ezelőtt, még bármit szívesen megosztott másokkal, most ezt csak néhány kiváltságossal teszi. Öntudatra ébredt, megtanulta mit jelent az „enyém”, és ebből származnak a konfliktusok.

A bűneset történetében azzal kísért a Sátán, hogy Évának azt sugallja: Isten meg akarja magának tartani annak a fának a gyümölcsét. Pedig az lehetne a tied is: vedd el. Ne hallgass rá, az a tied. És Éva megteszi, nyúl érte, elveszi, sajátjaként kezeli, látszik ez abban, hogy jószívú akar lenni, megosztja Ádámmal is. Az enyém, adok belőle neked is.

És mi történik, az aranyos, mosolygós babából öntudatra ébredt felnőtt lesz. Ádám és Éva – akik addig nem ismertek szégyenérzetet, nem csupán a külsejük, de a lelkük tisztasága miatt sem, a gyümölcsből való falatozás után rájönnek, hogy mezítelenek. ⁷Ekkor megnyílt mindkettőjük szeme, és észrevették, hogy mezítelenek. Ezért fűgefaleveleket fűztek össze, és ágyékkötőket készítettek maguknak. Nem csupán külső szégyenérzet volt ez, hanem belső, a bűn felismerésének szégyene is. Amit aztán rögtön próbáltak a maguk eszközeivel palástolni. Külsőre a fűgefalevelekből készített ruházat, és az elbujdosás, belsőre a számonkérést követő háritás volt az amivel próbálkoztak Isten előtt.

A bűneset következményeit is leírja a szentírás, amit röviden ebben a hármasságban szoktunk megemlíteni: az asszony büntetése, hogy fájdalommal szüli gyermekét, a férfié, hogy keményen kell dolgoznia, és mindkettejüké, hogy kiűzetnek az édenből.

Azonban ha figyelmesen olvassuk – most csak ennek a harmadiknak, a kiűzetésnek a történetét, akkor érdekes részletekre lehetünk figyelmesek:

Először is azt olvassuk a Bibliánkban címként e rész fölött, hogy Isten büntetése, de milyen is ez a büntetés: Isten a szégyent eltakaró igencsak ideiglenes fűgefalevelek helyett bőrruhát készít. Ő maga készíti ezt. Álljunk meg ennél a pontnál egy pillanatra. Isten nem azt mondja, hogy nem hallgattatok rám, takarodjatok a szemem elől, hanem mint az édesanya, akinek gyermeke nagy öntudattal kijelenti, hogy őt senki sem szereti, ezért világgá megy, nekilát és szendvicseket készít a nagy vándorútra a kertbe induló gyermekének. Isten ruhát készít. Méghozzá bőrruhát. De hát áldozatot hoz, feláldoz legalább egy állatot, hogy az embert felöltöztesse.

Pál azt írja a Galata levélben: *Mert mindnyájan Isten fiai vagytok a Krisztus Jézusban való hit által. Akik Krisztusba keresztelkedtetek meg, Krisztust öltöttétek magatokra.*

Ahogy egykor az édenben Isten áldozata adott új lehetőséget, bizonyos értelemben védelmet az embernek, úgy az újszövetségben arról olvasunk, hogy Krisztus áldozata is ilyen öltözet, védőburok a hívó ember számára. Ha elfogadja ezt a ruhát. Márpedig Ádám és Éva esetében ezt is olvassuk: *és felöltöztette őket.*

Az öltöztetés a gondoskodásról szól. Isten nem csak, hogy elkészíti a ruhát, hanem rá is adja az emberre. Segít neki, mert az ember magától képtelen lenne felvenni azt a ruhát. Daninál az öltözködés viszonylag egyszerű, néhány esetet leszámítva, amikor megmakacsolja magát. Most még ott tartunk, hogy mi öltöztetjük, ő pedig már le tud vetkőzni. Még nem tud öltözni. Még segítségre szorul.

Az első emberpár megpróbálja leplezni szégyenét, megpróbálja eltakarni a bűnt. A fügefalevelek a bűnös ruha, a bőrruha, amit az Isten készít, a bizalom ruhái, amelyek elmondják Istenről, hogy milyen is valójában, és azt is előrevetítik, hogy hogyan készíti el a visszautat. A ruha teszi az embert. A ruha, amit Isten ad rá, hogy folyamatosan ott legyen az ember számára a lehetőség, hogy emlékezzen Istenre, hogy emlékezzen arra „honnan esett ki”.

Ballagási, esküvői öltöny, vagy éppen a Luther kabát bennem emlékeket hívnak elő. Olyan emlékeket amelyekben benne van öröm, nehézség, évek küzdelmei, és évek boldog pillanatai.

A teológián passió előadáson én voltam Jézus. Egy lepedőből szabott fehér ruha volt a jelmez. De amikor magamra öltöttem, akkor megérttettem miről is beszélt Pál, amikor az előbb idézett igét írta le, hogy „Krisztust öltöttétek magatokra.” Én azt éreztem, hogy tökéletesen alkalmatlan vagyok arra, hogy ezt a tiszta, fehér ruhát magamra vegyem.

Sokszor gondolkoztam, hogy mi lett Jézus kereszt alatt kisorsolt köntösével. Vajon, az a katona, aki megnyerte, magára vette-e valaha, vajon belebújt-e abba a ruhába. De vajon mi belebújunk-e abba a ruhába, amit Isten a legnagyobb áldozat árán készített nekünk, és szeretne ránk adni?

Nem úgy vagyunk-e vele, hogy mi ezt nem érdemeljük meg?

Alapigénkben azt olvastuk, hogy Isten miután felruházta az embert, kiűzi őt a kertből:

²²*Azután ezt mondta az ÚRisten: Íme az ember olyanná lett, mint miközülünk egy: tudja, mi a jó, és mi a rossz. Most azért, hogy ne nyújthassa ki kezét, és ne szakíthasson az élet fájáról is, hogy egyék, és örökké éljen, ²³kiűzte az ÚRisten az Éden kertjéből, hogy művelje a földet, amelyből vétetett. ²⁴És miután kiűzte az embert, odaállította az Éden kertje elé a kerubokat és a villogó lángpallóst, hogy őrizzék az élet fájához vezető utat.*

A kiűzetés, nem az Isten akarata. Ez az ember döntése volt, amikor szakított a fáról. Ez viszont, hogy az élet fájáról ne szakítson és ne éljen örökké az Isten akarata. De nem a kegyetlen, hanem a kegyelmes Istené. Mert Isten nem szeretné, hogy ez az állapot, a bűn állapota, a folyamatos szégyenérzet állapota megmaradjon örökké. Ő azt mondja, amikor újra meg tudsz állni előttem meztelenül, leplezetlenül, tehát elismerve és nem takargatva bűneidet, akkor és csak akkor szakíthatsz az élet fájáról.

A Biblia utolsó könyvében olvassuk: ¹⁴*„Boldogok, akik megmossák ruhájukat, mert joguk lesz az élet fájához, és bemennek a kapukon a városba.*

Alapigénkben a kiűzetés, itt a visszaút lehetősége. megmosni a ruhát, de arra is választ kapunk, hogy hogyan: a bárány vérében: a 7. fejezetben ezt olvassuk: *„Ezek azok, akik a nagy nyomorúságból jöttek, és megmosták ruhájukat, és megfehéřítették a Bárány vérében.*

A képlet igazából túlságosan is egyszerű.

Jó pár évvel ezelőtt első börtönmissziós élményem volt, hogy találkoztam egy gardrőbszekrény méretű, teljesen szőr nélküli emberrel, akinek még szempillái sem voltak, és a kezébe készer belefért a tenyerem. A Felhő becenévre hallgató fiatalember behajtoként dolgozott nem éppen a hivatalos kategóriában. Aztán egyszer történt valami, és ő a börtönben kötött ki, ahol találkozott a Bibliával, és benne Istennel. Egypár évvel bekerülése után egy rajzot tett le elém, és azt mondta: tudod, én azt szoktam meg, hogy bármit elérhetek az erőmmel, a megjelenésemmel, sokszor csak ránéztem valakire és már fizetett is. Aztán amikor Istent megismertem nála is próbálkoztam, hogy elérjem. Eleinte azért kértem, hogy segítsen kijutni. Aztán amikor megvolt az ítélet, akkor jöttem rá, hogy Isten és köztem irtózatoss nagy szakadék van. Egy szakadék, ami emberileg áthidalhatatlan. Aztán a Bibliát olvasva az jutott eszembe, hogy lerajzolom, hogyan is hidalja át Isten ezt a szakadékot. Azzal megmutatta a rajzot, amin egy szakadékban ott a kereszt.

Csak Krisztus keresztje nyitja meg az utat az Istenhez. Azt az utat, amelyet ő kerubokkal és lángpallóssal őriz. Még Indiana Jones sem képes átjutni rajta. Közel lehet kerülni hozzá, sok útról lehet próbálkozni, de az az utolsó lépés, a szakadékon való átkelés, a kapunk való bejutás csak Jézus vérével, a benne való hittel lehetséges.

Isten ma mindannyiunknak, neked és nekem új ruhát szeretne adni. A bárány vérében megmosott új ruhát.

Az öltözködés a megítélésünk 55%-a. Isten is ez alapján ítél meg: a végén csak ezt kérdezi: van-e fehér ruhád, a bárány vérében megmosott ruhád? Adja Isten, hogy erre a kérdésre a válaszuk az lehessen: hála neked Uram, van, van fehér ruhám, van örök életem.